

Sygn. akt X K 985/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Jakub Zank

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2018 roku sprawy

M. H. (H.), syna B. i B. z domu F., ur. (...) w U.

oskarżonego o to że:

w dniu 07 maja 2017 roku w G. prowadził pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do orzeczonych przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku wyroków sygn. akt II K 174/06 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującego od dnia 31 sierpnia 2007 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku oraz wyroku VIII K 781/08 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującego od dnia 16 stycznia 2009 do dnia 16 stycznia 2019 roku przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 15.02.2014 r. do 12.03.2016 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe z dnia 03.10.2013 r. w sprawie II K 243/13 za przestępstwo z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.

tj. o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego **M. H.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu i kwalifikowanego w akcie oskarżenia i za to skazuje go, a na mocy art. 244 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 985/17

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w trybie art. 422 § 2 kpk ze wskazaniem, że wniosek dotyczy rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu oskarżonego, Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

W wyroku z dnia 11 kwietnia 2018 roku Sąd uznał M. H. za winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. występku z art. 244 w zw. z art. 64 § 1 kk.

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego M. H. odnośnie do zarzucanego mu czynu, nie budziły wątpliwości, nie były też kwestionowane przez strony niniejszego postępowania. Oskarżony przyznał się do popełnienia przestępstwa i złożył wyjaśnienia, które znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Wymierzając natomiast M. H. karę za przypisany mu czyn z art. 244 kk, Sąd uznał za adekwatną karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając tę karę Sąd uwzględnił dyrektywy wymiaru kary wynikające z treści art. 53 kk. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Podstawową okolicznością przemawiającą na niekorzyść M. H. jest jego wielokrotna wcześniejsza karalność, w szczególności działanie w warunkach recydywy. Wymierzone dotąd oskarżonemu kary przyniosły tylko częściowy efekt wychowawczy – faktem jest, że oskarżony w ostatnim czasie prowadzi ustabilizowany tryb życia, sumiennie pracuje zawodowo (od kilku miesięcy jest zatrudniony u jednego pracodawcy na umowę o pracę na czas nieokreślony), zawarł związek małżeński, biorąc pod opiekę małoletnie dzieci swojej partnerki, nie popełnia także szczególnie poważnych ani nader społecznie szkodliwych przestępstw, jak to bywało w przeszłości. Niemniej jednak, oskarżony nadal wykazuje lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, łamiąc zakaz sądowy. Okoliczność, iż oskarżony uczynił to, by pomóc znajomej znajdującej się w potrzebie, tylko częściowo usprawiedliwia postępek oskarżonego. W tych okolicznościach stopień demoralizacji oskarżonego należy uznać za znaczny, zatem orzeczenie wobec niego kary innego rodzaju byłoby niesprawiedliwe, niemniej jednak jej wymiar, w ocenie Sądu, nie musi być duży.

Jedynie przez przeoczenie Sąd nie orzekł wobec oskarżonego obligatoryjnego – z mocy art. 42 § 1a pkt 2 kk zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd zdecydował również, na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), o zasądzeniu od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym 70 zł tytułem wydatków oraz 120 zł tytułem opłaty. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Oskarżony jest zdrowym mężczyzną, pracuje i osiąga stałe dochody. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że uiszczenie kosztów procesu będzie dla M. H. zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową czy osobistą.